

SAMORZĄDOWE
KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
W WARSZAWIE
01-161 Warszawa, ul. Obozowa 57
tel. 22 622-49-61 do 4
NIP: 526-16-56-044, REGON: 010857000

Urząd Gminy Stare Babice
2020-12-04 10:52:30,
21245/2020

RG:GN 6822, 1. M, 2020

Warszawa, dnia 27 listopada 2020 r.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w składzie orzekającym:

1. Sylwia Parys - przewodnicząca (sprawozdawca)
2. Agnieszka Dubas - członek
3. Katarzyna Naczas - członek

działające na podstawie art. 127 § 2 k.p.a. w zw. z art. 17 pkt 1 k.p.a., art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 570) po rozpatrzeniu odwołania ... od decyzji z dnia 12 kwietnia 2017 r. nr 254/GM/2017 znak: GM.GN.680.2.2012.AZ Starosty Warszawskiego Zachodniego o odmowie przyznania nieodpłatnie na rzecz nieruchomości gruntowej, w części dotyczącej działki o pow. 1552 m² z obrębem Klaudyn, gmina Stare Babice

orzeka:

na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a.

uchyla zaskarżoną decyzję z dnia 12 kwietnia 2017 r. nr 254/GM/2017 znak: GM.GN.680.2.2012.AZ Starosty Warszawskiego Zachodniego - w części odmawiającej nieodpłatnego przyznania na rzecz nieruchomości gruntowej oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 1552 m² z obrębem Klaudyn, gmina Stare Babice

i w tym zakresie orzeka:

przyznaje nieodpłatnie na podstawie art. 118 ust. 2a w zw. z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2020 r. poz. 174) , nieruchomość gruntową oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr o pow. 1552 m² z obrębem Klaudyn, gmina Stare Babice.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2013 r. Nr 184/GM/2013 znak: GM.GN.680.2.2012.AZ Starosta Warszawski Zachodni po rozpatrzeniu wniosku przyznał skarżącemu nieodpłatnie własność zabudowanej nieruchomości, położonej w gminie Stare Babice, obręb Klaudyn, oznaczonej jako działka nr , o pow. 0,1395 ha oraz odmówił nieodpłatnego przyznania na rzecz skarżącego nieruchomości gruntowej położonej w gminie Stare Babice, obręb Klaudyn, oznaczonej jako działki nr i nr . W uzasadnieniu organ podniósł m. in., że wnioskodawca spełnia wymogi dotyczące nieodpłatnego przyznania własności zabudowanej nieruchomości, oznaczonej jako działka nr . Natomiast nie włączył działkami nr bowiem stanowiły one teren ogólnodostępny.

Odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie od powyższej decyzji w części dotyczącej pkt 2, tj. odmowy przyznania prawa do działek nr i nr złożył

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 25 czerwca 2014 r. KOA/1747/Go/13 utrzymało w mocy decyzję Starosty Warszawskiego Zachodniego z dnia 19 kwietnia 2013 r. W uzasadnieniu organ odwoławczy wskazał, że z treści art. 118 ustawy o

ubezpieczeniu społecznym rolników wynika, że uprawnienie do żądania bezpłatnego przekazania działki pozostawionej rolnikowi do dożywotniego użytkowania uzależnione jest od zaistnienia dwóch przesłanek, które muszą wystąpić łącznie: wnioskodawca musi być zstępnym osoby, której przysługiwało prawo bezpłatnego dożywotniego użytkowania działki i jednocześnie faktycznie władać nią w zakresie odpowiadającym uprawnieniom przysługującym zmarłemu rolnikowi. To znaczy najpóźniej z chwilą śmierci uprawnionego rolnika działka gruntu pozostająca w dożywotnim użytkowaniu powinna zostać przejęta w posiadanie przez zstępnego i być nieprzerwanie użytkowana zgodnie z jej przeznaczeniem. Kolegium wskazało, iż decyzją Naczelnika Gminy Stare Babice z dnia 18 sierpnia 1976 r. L.dz. 6044/2/76 przejęto na własność Państwa gospodarstwo rolne o pow. 4,98 ha, położone w miejscowości Klaudyny, stanowiące współwłasność . w ww. decyzji wskazano, iż byłym właścicielom przysługuje prawo do bezpłatnego dożywotniego użytkowania działki o obszarze 0,50 ha.

Przy czym z pisma z dnia 8 listopada 1982 r. Nr 6044/2/76/82 wynika, iż użytkowana działka posiadała obszar 0,56 ha i oznaczona była nr ew. Działka nr została podzielona na działki nr i nr a następnie działkę nr podzielono na działki nr nr (decyzja Wójta Gminy Stare Babice z dnia 25 października 2010 r. Nr 1343/2010 oraz mapa sytuacyjna nieruchomości z projektem podziału z dnia 23 sierpnia 2010 r. KER-G-072-517/2010).

Organ odwoławczy wskazał, że w niniejszej sprawie bezspornym jest, iż skarżący jest zstępnym (wnukiem) dawnych właścicieli nieruchomości. Ustalenia wymaga zatem okoliczność, czy skarżący od dnia 23 marca 1990 r. do chwili obecnej nieprzerwanie władał nieruchomością w zakresie odpowiadającym uprawnieniom przysługującym zmarłemu rolnikowi.

Organ odwoławczy stwierdził, że działka nr (część ogrodzona i zabudowana) pozostawała w faktycznym władaniu skarżącego nieprzerwanie od chwili śmierci byłych właścicieli. Okolicznością sporną jest natomiast, czy skarżący od dnia 23 marca 1990 r. do chwili obecnej nieprzerwanie władał pozostałą częścią nieruchomości w zakresie odpowiadającym uprawnieniom przysługującym zmarłemu rolnikowi.

Kolegium stwierdziło, że z pisma z dnia 7 marca 2012 r. Urzędu Gminy Stare Babice wynika, iż nieruchomość, poza częścią zabudowaną, stanowiącą obecną działkę nr nie była ogrodzona. Teren obecnych działek nr i nr do czasu ogrodzenia w 2011 r. nie był użytkowany przez skarżącego. Był to teren ogólnodostępny dla lokalnej społeczności, w części zajęty pod drogę, w części pod zbiornik retencyjny.

W ocenie Kolegium brak sprawowania nieprzerwanego władztwa nad działkami nr i nr znajduje potwierdzenie również w zeznaniach świadków, w tym zawnioskowanych przez skarżącego. Z zeznań wynika, iż działki te stanowiły teren ogólnodostępny, do roku 2011, w którym to nastąpiło ogrodzenie działek. O ile rozbieżne są zeznania świadków w kwestii czynności podejmowanych w stosunku do przedmiotowych działek przez skarżącego (tj. podejmowaniu jakichkolwiek prac) to zeznania, iż teren do 2011 r. był ogólnodostępny, z którego korzystali okoliczni mieszkańcy, podważa tezę, iż działka znajdowała się w wyłącznym i nieprzerwanym władaniu odwołującego. Powyższe potwierdza również fakt, iż nieruchomość do 2011 r. nie nosiła żadnych znamion prawidłowego użytkowania nieruchomości w zakresie odpowiadającym uprawnieniom przysługującym zmarłemu rolnikowi (działka niezagospodarowana, porośnięta chaszczami).

Odnosząc się do zarzutów odwołania Kolegium wskazało, iż skarżący - choć kwestionuje ustalenia organu co do sprawowania nieprzerwanego władztwa nad działkami nr [] - nigdy nie złożył do akt sprawy żadnego dokumentu potwierdzającego, iż takie władztwo miało miejsce, np. czynności urzędowe podejmowane przez skarżącego dotyczące przedmiotowego terenu, rachunki wskazujące na sprawowane władztwo). Natomiast zawnioskowani świadkowie nie potwierdzili w sposób logiczny i spójny tezy skarżącego o nieprzerwanym użytkowaniu nieruchomości. Same zaś zeznania skarżącego nie mogą stanowić samoistnego dowodu na powyższą okoliczność. W związku z powyższym, zdaniem organu oddawczego, należało stwierdzić że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby skarżący sprawował nieprzerwanie władztwo nad działkami nr [] i nr [] od dnia 23 marca 1990 r. do chwili obecnej. Brak było zatem podstaw do bezpłatnego przekazania ww. działek na własność.

Powyższa decyzja została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 r. sygn. akt IV SA/Wa 1643/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej działki o nr [] i nr [] a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy w celu usunięcia wskazanych wad postępowania Sąd zalecił ponownie przesłuchanie świadków w celu wyjaśnienia stronie na jakich przesłankach organ oparł stwierdzenie o braku użytkowania rolniczego działek w dacie kontroli w taki sposób, aby strona mogła podjąć z nimi polemikę. Sąd nakazał ocenę wniosków dowodowych pod względem celowościowym oraz ewentualne przeprowadzenie dowodów.

Z uwagi na fakt, że dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne było przeprowadzenie rozprawy administracyjnej z udziałem dotychczasowych i ewentualnie nowo zawnioskowanych świadków oraz strony, w celu ustalenia stanu faktycznego oraz dokonania jego subsumpcji w sposób odpowiadający wykładni dokonanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 13 sierpnia 2015 r. KOA/458/Go/15 uchyliło decyzję z dnia 19 kwietnia 2013 r. Nr 184/GM/2013 znak: GM.GN.680.2.2012.AZ Starosty Warszawskiego Zachodniego w pkt 2, tj. w części dotyczącej działek nr [] nr [] w tym zakresie przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2017 r. nr 254/GM/2017 znak: GM.GN.680.2.2017.AZ Starosta Warszawski Zachodni odmówił nieodpłatnego przyznania na rzecz [] nieruchomości gruntowej oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr [] i [] o łącznej powierzchni 3.958 m² z obrębem Klaudyn, gmina Stare Babice.

Odwołanie od powyżej decyzji do Kolegium wniósł

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z 23 sierpnia 2017 r. nr KOA/1901/Go/17, po rozpatrzeniu odwołania [] uchyliło ww. decyzję Starosty w części dotyczącej przyznania działki nr [] w tym zakresie orzekło o przyznaniu, skarżącemu nieruchomości gruntowej oznaczonej w ewidencji gruntów jako ww. działka nr [] (pkt I decyzji), w pkt II zaś dotyczącym działki nr [] - utrzymało ww. decyzję w mocy.

SKO wskazało, iż działka nr [] została przeznaczona zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego wschodniej części Gminy Stare Babice, zatwierdzonym Uchwałą Rady Gminy Stare Babice nr XX/232/2000 z 25 maja 2000 r., pod drogę gminną symbol 5 KDg/L. Na działce nr [] prowadzone są prace związane z inwestycją drogową. Powołując się na art. 2a ustawy o drogach publicznych Kolegium stwierdziło, że powyższa

regulacja uniemożliwia przeniesienie prawa własności tych gruntów na rzecz innego podmiotu także w ramach postępowań prowadzonych na podstawie innych przepisów, z których wynikają uprawnienia wnioskodawców

Skarżący wniósł na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zarzucając w szczególności naruszenie art. 118 ust. 2a w zw. z art. 118 ust. 1 oraz art. 118 ust. 2 o ubezpieczeniu społecznym rolników, poprzez zastosowanie przez organy obu instancji błędnej wykładni przepisów art. 118 tejże ustawy, szeregu przepisów K.p.a. oraz art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302), poprzez nieuwzględnienie oceny prawnej wyrażonej w wyroku Sądu z 7 listopada 2014r. sygn. IV SA/Wa 1643/14 przy ponownym rozpatrzeniu niniejszej sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 6 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 256/18 powyższą skargę oddalił uznając zarzuty skargi za niezasadne.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2019 r. sygn. akt II OSK 3504/18 Naczelny Sąd Administracyjny po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej od ww. wyroku WSA, uchylił orzeczenie z 6 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 256/18 oraz zaskarżoną decyzję Kolegium w punkcie 2 dotyczącym odmowy przyznania uprawnień do gruntu działki nr _____ z obrębu Klaudyn gmina Stare Babice.

Wyrok NSA został nadesłany do Kolegium dnia 21 maja 2019 r.

Pismem z dnia 28 maja 2019 r. Kolegium zwróciło się do Wójta Gminy Stare Babice o nadesłanie dokumentów potwierdzających stan faktyczny i prawny działki nr _____ w szczególności w zakresie dotyczącym zrealizowania na gruncie drogi publicznej.

W dniu 5 czerwca 2019 r. do Kolegium zostały zwrócone akta administracyjne przez WSA w Warszawie.

W dniu 12 czerwca 2019 r. wpłynął wniosek _____ o przeprowadzenie dowodu ze zdjęć fotograficznych wykonanych dnia 1 czerwca 2019 r. dotyczących ustalenia statusu działki nr _____ obrębu Klaudyn, gm. Stare Babice. W piśmie tym _____ zarzucił, że występując do Wójta Gminy Babice Kolegium nie wyznaczyło temu organowi terminu udzielenia odpowiedzi.

Wobec braku informacji od Wójta Gminy Stare Babice, pismem z dnia 17 czerwca 2019 r. Kolegium w trybie art. 136 k.p.a. zwróciło się do Starosty Warszawskiego Zachodniego o przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego w celu ustalenia stanu faktycznego i prawnego działki nr _____ w szczególności w zakresie dotyczącym zrealizowania na gruncie drogi publicznej. Kolegium określiło Staroście 21 dniowy termin na zwrot akt oraz nadesłanie materiału dowodowego zgromadzonego w dodatkowym postępowaniu wyjaśniającym.

W dniu 18 lipca 2019 r. _____ wezwał Kolegium do usunięcia naruszenia prawa polegającego na niezafatwieniu sprawy w terminie.

Pismem z dnia 19 lipca 2019 r. Kolegium zwróciło się o nadesłanie odpowiedzi na pismo z dnia 17 czerwca 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 lipca 2019 r. Kolegium poinformowało _____ że sprawa zostanie zakończona w przewidywanym terminie do dnia 30 września 2019 r., bowiem do chwili obecnej nie został zgromadzony materiał dowodowy.

W dniu 23 lipca 2019 r. wpłynęło ponaglenie _____ na bezczynność i przewlekłość postępowania Kolegium w niniejszej sprawie.

W dniu 2 sierpnia 2019 r. Starosta Warszawski Zachodni nadesłał materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu wyjaśniającym a także akta sprawy.

W dniu 5 sierpnia 2019 r. do Kolegium wpłynęły dokumenty nadesłane przez Wójta Gminy Stare Babice.

W piśmie doręczonym do Kolegium dnia 19 sierpnia 2019 r. przedstawił swoje stanowisko odnoszące się do materiału dowodowego zgromadzonego przez Starostę Warszawskiego Zachodniego. Wobec zajęcia stanowiska przez

Kolegium odstąpiło od wyznaczenia terminu na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów.

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2019 r. KOA/1859/Go/19 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. uchyliło zaskarżoną decyzję z dnia 12 kwietnia 2017 r. nr 254/GM/2017 znak: GM.GN.680.2.2012.AZ Starosty Warszawskiego Zachodniego - w części odmawiającej nieodpłatnego przyznania na rzecz:

nieruchomości gruntowej oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr ... o pow. 1552 m² z obrębu Klaudyn, gmina Stare Babice i w tym zakresie orzekło: przyznaje nieodpłatnie na podstawie art. 118 ust. 2a w zw. z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 2000 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2019 r. poz. 299 ze zm.) ... nieruchomość gruntową oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr ... o pow. 1552 m² z obrębu Klaudyn, gmina Stare Babice.

Po rozpatrzeniu wniosku ... postanowieniem z dnia 2 października 2019 r. KOA/3128/19 Kolegium działając na podstawie art. 111 k.p.a. odmówiło uzupełnienia decyzji z dnia 28 sierpnia 2019 r. KOA/1859/Go/19 poprzez zamieszczenie w treści pouczenia informacji, że „decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2019 r. znak: KOA/1859/Go/19 jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2020 r. sygn. akt IVSA/Wa 2548/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję z dnia 28 sierpnia 2019 r. KOA/1859/Go/19. Sąd stwierdził, że wbrew wskazaniom co do dalszego postępowania zawartym w prawomocnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Kolegium nie dokonało oceny całego materiału dowodowego oraz nie uzasadniło należycie swojego stanowiska. a w szczególności nie wyjaśniło jednoznacznie, na jakiej podstawie uznało, że ..., po śmierci osób, którym przysługiwało prawo użytkowania działki gruntu z tytułu przekazania gospodarstwa rolnego Państwu (swoich dziadków), faktycznie władał, w zakresie odpowiadającym ich uprawnieniom, nieruchomością ... Nie są wystarczające wywody o charakterze ogólnym dotyczące interpretacji pojęcia faktyczne władanie i powiązania tego pojęcia z cywilistyczną konstrukcją posiadania rzeczy oraz stwierdzenie, że art. 118 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie wymaga, aby uprawniony był osobą wyłącznie władającą gruntem. Jak słusznie zarzucono w skardze, ustalenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie w tym zakresie ograniczyły się jedynie do stwierdzenia, że władania gruntem nie przerywa przechodzenie przez grunt innych osób oraz, że brak wykonania ogrodzenia przez skarżącego nie stanowi okoliczności przesądzającej o nieużytkowaniu przez zainteresowanego terenu. Ponadto organ wskazał, że z akt sprawy wynika, iż od jesieni 2010 r. do maja 2011 r. zainteresowany ogrodził teren wzdłuż działki nr ... częściowo działki nr ... od strony rowu melioracyjnego bez wymaganego zgłoszenia do właściwego organu, w związku z tym została wydana decyzja nakazująca rozbiórkę ogrodzenia (vide wyrok sygn. akt VII SA/Wa 2888/11, karta 356 - tom 1 akt). Sposób użytkowania gruntu działki nr ... determinowany był obiektywnymi warunkami, jakie istniały na gruncie.

Organ, mimo wytycznych zawartych w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego nie dokonał w istocie oceny, czy w dniu złożenia wniosku (roszczenia) wykonywał władanie nieruchomością. Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił uwagę na to, że w tej sprawie został zgromadzony obszerny materiał dowodowy i materiał ten wymagał oceny w kontekście spełnienia przez przesłanek, określonych w art. 118 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Organ odwoławczy nie dokonał takiej oceny i w istocie nie odniósł się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w ogóle nie odniósł się do licznych zeznań świadków, materiału zdjęciowego i protokołów oględzin. Tymczasem w prawomocnym wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie jednoznacznie wskazał, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ ponownie przesłucha świadków, przeprowadzi stosowne dowody i następnie je oceni. Organy obu instancji uzupełniły materiał dowodowy, jednakże organ odwoławczy nie dokonał jego pełnej oceny i w istocie nie wskazał, na jakich przesłankach oparł swoje ustalenie o użytkowaniu przez skarżącego spornej działki.

Prawomocny wyrok został doręczony do Kolegium dnia 5 sierpnia 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 18 sierpnia 2020 r. KOA/2472/Go/20 Kolegium poinformowało strony o przewidywanym terminie załatwienia sprawy do dnia 31 grudnia 2020 r. po przekazaniu do organu akt przez sąd administracyjny.

W piśmie z dnia 24 września 2020 r. Kolegium wystąpiło do Wójta Gminy Stare Babice o udzieleni informacji, czy sporna nieruchomość została zajęta pod pas drogowy.

W dniu 7 października 2020 r. do Kolegium wpłynęła odpowiedź Wójta o niewydaniu decyzji o oddaniu drogi do użytku jako budowli oraz o niepodjęciu uchwały o zaliczeniu drogi do kategorii dróg gminnych.

W dniu 28 października 2020 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zwrócił do Kolegium akta sprawy, które zadysponował do sprawy sygn. akt IV SAB/Wa 1418/19.

Rozpatrując powyższą sprawę Kolegium zważyło co następuje.

Zgodnie z art. 118 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U z 2020 r. poz. 174)

1. Osobie, której przysługuje prawo użytkowania działki gruntu z tytułu przekazania gospodarstwa rolnego Państwu, w myśl dotychczasowych przepisów, na jej wniosek przysnaje się nieodpłatnie własność tej działki.
2. Osobie, której przysługuje prawo do bezpłatnego korzystania z lokalu mieszkalnego i pomieszczeń gospodarskich z tytułu przekazania gospodarstwa rolnego Państwu, w myśl dotychczasowych przepisów, na jej wniosek przysnaje się nieodpłatnie własność działki obejmującej budynki, w których znajdują się ten lokal i te pomieszczenia, o powierzchni niezbędnej do korzystania z tych budynków.
- 2a. Z wnioskiem o przyznanie prawa własności działki określonej w ust. 1 lub 2 może wystąpić również zstępny osoby uprawnionej, o której mowa w tych przepisach, który po śmierci tej osoby faktycznie włada, w zakresie odpowiadającym jej uprawnieniom, daną nieruchomością; jeżeli jednak uprawnionymi są oboje małżonkowie, wniosek taki może być zgłoszony dopiero po śmierci obojga małżonków.
3. Przepisów ust. 1-2a nie stosuje się, jeżeli działka nie jest przedmiotem własności Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego albo jeżeli przyznanie własności naruszałoby prawa osób trzecich do działki lub budynków, o których mowa w tych przepisach.
4. Decyzje w sprawach określonych w ust. 1-2a wydaje starosta.

5. Skorzystanie z uprawnień przewidzianych w ust. 1 i 2 nie ma wpływu na wysokość emerytury i renty.

ubiega się na podstawie art. 118 ust. 2a ustawy, o uzyskanie tytułu prawnego do gruntu, którego użytkownikami byli jego dziadkowie –

Wstępni wnioskodawcy uzyskali prawo do bezpłatnego użytkowania działki nr 466, odpowiadającej obecnie działkom nr nr w związku z przekazaniem gospodarstwa rolnego na rzecz Państwa.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest grunt stanowiący obecnie działkę nr 5 położoną w obrębie Klaudyn gm. Stare Babice.

W toku postępowania wyjaśniającego został ustalony stan faktyczny i prawny działki nr

Na podstawie oględzin dokonanych dnia 29 lipca 2019 r. geodeta uprawniony stwierdził, że działka nr 5 z obrębu Klaudyn, gm. Stare Babice jest użytkowana jako droga, an gruncie występuje zieleń wysoka oraz niska. Nieruchomość stanowi drogę gruntową utwardzoną tłuczniem o szerokości około 3,5 m.

Zgodnie z § 35 ust. 1 uchwały Nr V/33/11 Rady Gminy Stare Babice z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kwirynów, Stare Babice, Janów i Klaudyn (Dz. Urz. Woj. Mazow. Nr 76 poz. 2443 z dnia 12 maja 2011 r.) dla realizacji wyznaczonego planem układu komunikacyjnego dróg publicznych KD, ciągów pieszych KDP i dróg wewnętrznych KDW ustala się pasy terenu określone liniami rozgraniczającymi na rysunku planu (ulice lokalne, dojazdowe i ciągi piesze mają kategorię drogi gminnej). Dyspozycją tą objęta jest droga w miejscowości Klaudyn oznaczona 22-8KDL i wytyczona na działce nr z obrębu Klaudyn, gm. Stare Babice.

Dane graficzne działki są powszechnie dostępne pod adresem: <https://starebabice.e-mapa.net/> i zawierają zarówno przebieg ewidencyjny nieruchomości, jak i usytuowanie w obowiązującym planie. Odpowiednie wydruki z ww. systemu Informacji Przestrzennej Gminy zostały nadesłane przez Starostę Warszawskiego Zachodniego oraz przez Wójta Gminy Stare Babice.

Z nadesłanego materiału dowodowego wynika, że na spornym gruncie wykonano nawierzchnię z kruszywa łamanego stabilizowanego mechanicznie a istniejąca warstwa może w przyszłości stanowić gotową podbudowę przy wykonaniu nakładki asfaltowej. Na części działki umieszczono kanalizację sanitarną - vide pismo z dnia 1 sierpnia 2019 r. Wójta Gminy Stare Babice. Organ gminy wskazał, że działka jest wykorzystywana do bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania potrzeb o charakterze użyteczności publicznej. Drogi o charakterze przelotowym, łączące drogi publiczne, z których korzystają różne podmioty powinny, co do zasady uzyskać statut drogi publicznej. Oprócz ruchu samochodowego jest ona wykorzystywana przez pieszych, którzy m.in. mogą z ulicy Krzyżanowskiego przejść do ulicy Ciećwierza, przy której jeździ komunikacja publiczna.

W dalszej części pisma z dnia 1 sierpnia 2019 r. Wójt Gminy Stare Babice poinformował, że Uchwała nr XX/192/08 Rady Gminy Stare Babice z dnia 19 czerwca 2008 r. zaliczyła dz. ew. nr 532/2 z obrębu Klaudyn do kategorii dróg publicznych, następnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII SA/Wa 1709/15 stwierdził nieważność powyższej uchwały. Obecnie obowiązująca Uchwała Nr XXXIII/324/17 Rady Gminy Stare Babice z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie zaliczenia istniejących dróg na obszarze Gminy Stare Babice do kategorii dróg gminnych oraz ustalenia ich przebiegu nie kwalifikuje działki nr z obrębu Klaudyn do kategorii dróg publicznych.

Zgromadzony przez organ pierwszej instancji w postępowaniu dodatkowym materiał dowodowy nie zawiera decyzji dotyczącej spornego gruntu o oddaniu do użytkowania drogi publicznej jako budowli.

W piśmie z dnia 2 października 2020 r. znak: RGiGN.1.11.2010 Wójt Gminy Stare Babice potwierdził, że na działce nr . z obrębu Klaudyn nie została zrealizowana droga publiczna.

Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 poz. 1302 j.t. - dalej p.p.s.a) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia.

Organ administracji rozpoznający sprawę ponownie nie może dokonać interpretacji przepisów w sposób odmienny, niż wynikający z orzeczenia wydanego w wyniku rozpoznania skargi, nie może też ocenić prawidłowości rozstrzygnięcia sądu. Odstępstwo od zasady wyrażonej ww. w art. 153 p.p.s.a. może dotyczyć tylko dwóch sytuacji. Pierwsza z nich związana jest z ewentualną zmianą stanu faktycznego, gdy w trakcie ponownego rozpatrywania sprawy organ stwierdzi, że stan faktyczny uległ zasadniczej zmianie i jest odmienny od przyjętego przez sąd, natomiast drugi z przypadków utraty mocy wiążącej oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w wyroku sądu to zmiana stanu prawnego po wydaniu orzeczenia przez sąd. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. I OSK 1790/11).

Z kolei zgodnie z art. 170 p.p.s.a., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądowego określona w art. 170 p.p.s.a. w odniesieniu do sądów powoduje, iż podmioty te muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu. Zatem w kolejnym postępowaniu nie może ona być już ponownie badana (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 27 stycznia 2010 r. sygn. akt III SA/Wr 751/09 *LEX nr 564453*). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. W sytuacji, gdy zachodzi związanie prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Wskazane w art. 170 ustawy podmioty muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. Stanowisko przeciwne, uznające możliwość czynienia ustaleń sprzecznych z treścią prawomocnego orzeczenia sądu, jest nie do pogodzenia z wypływającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz określoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II GSK 1939/12, *Lex nr 1447198*).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w świetle wskazanych powyżej przepisów wiążące są wyroki sądów administracyjnych – wyrok z dnia 3 kwietnia 2019 r. sygn. akt II OSK 3504/18 Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wyrok z dnia 7 listopada 2014 r. sygn. akt IV SA/Wa 1643/14 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wyrok z dnia 14

lutego 2020 r. sygn. akt IVSA/Wa 2548/19 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie sygn. akt II OSK 3504/18 wyraził pogląd, iż dla oceny zasadności zgłoszonego roszczenia w odniesieniu do władania nieruchomością, decydujące znaczenie ma wykonywanie władania w dniu złożenia wniosku (roszczenia). Przymusowe pozbawienie tego władania po tej dacie nie może mieć znaczenia dla oceny zasadności roszczenia. Jeżeli skarżącemu wbrew jego woli, już po złożeniu wniosku uniemożliwiano przejściowo wykonywanie władztwa, to jest to prawnie irrelewantne dla sprawy toczącej się na podstawie art. 118 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

NSA stwierdził również, że samo przeznaczenie nieruchomości pod drogę w planie miejscowym czy też wydzielenie terenu pod drogę publiczną mają wyłącznie charakter formalny i nie oznaczają, że nieruchomości objęte taki przeznaczeniem i wydzielone geodezyjnie, stają się drogami publicznymi i podlegającą szczególnemu reżimowi prawnemu ustawy o drogach publicznych. Zgodnie z treścią art. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, drogę zdefiniowano jako budowlę wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym, przy czym pas drogowy zdefiniowano jako wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Jest oczywistą rzeczą, że nieruchomość (działka) nie może być uznana za zajęętą drogę publiczną jeśli pas drogowy nie został rzeczywiście na niej urządzony, a wynika to jedynie z ustaleń planu miejscowego czy decyzji o podziale. Dodatkowo należy podkreślić, że w świetle art. 10 ust. 4 ustawy o drogach publicznych nowo wybudowany odcinek drogi zostaje zaliczony do kategorii drogi, w której ciągu leży.

Naczelny Sąd Administracyjny uznał za konieczne dokonanie właśnie takich jednoznacznych ustaleń, czy sporna działka jest zajęta pod pas drogowy. Tylko taki status nieruchomości oznacza, że jest ona wyłączona z obrotu cywilnoprawnego w rozumieniu art. 2a ustawy z o drogach publicznych. W żadnym razie sam fakt podjęcia wyłącznie regulacji administracyjnych, nie powoduje, iż przejęta nieruchomość stanowi drogę publiczną. Podjęcie prac ziemnych związanych z wykonaniem kanalizacji nie oznacza urządzenia drogi publicznej. Jeżeli nie mamy do czynienia z oddaniem do użytkowania drogi publicznej jako budowli, to nie może być mowy o istnieniu drogi publicznej na przedmiotowej nieruchomości.

Biorąc powyższe, zdaniem Kolegium skoro na spornym gruncie nie została urządzona droga jako obiekt budowlany – brak decyzji o oddaniu do użytkowania obiektu, a także nie istnieje obowiązująca uchwała zaliczająca sporny grunt do kategorii dróg publicznych (drogi wojewódzkie, powiatowe, gminne), to teren ten nie należy do kategorii nieruchomości, co do których na podstawie art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych istnieje ograniczenie przeniesienia praw na inny podmiot, który nie jest samorządem województwa, powiatu lub gminy.

Stosownie do art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych skoro z art. 2a o drogach publicznych wynika, że drogi publiczne określonej kategorii stanowią własność Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego, to znaczy, że drogi te - jako istniejące drogi publiczne - wraz z zajętymi pod te drogi gruntami nie mogą stać się własnością inne-

go podmiotu aniżeli Skarb Państwa lub właściwa jednostka samorządu terytorialnego. Jeżeli więc grunty zajęte pod drogi publiczne stanowią już własność publiczną, to art. 2a u.d.p. unie-
możliwia przeniesienie prawa własności tych gruntów na rzecz innego podmiotu, także w ra-
mach postępowań prowadzonych na podstawie innych przepisów, z których wynikają upraw-
nienia wnioskodawców. Nieruchomości zajęte pod drogi są wyłączone z obrotu powszechnego
i mogą być tylko własnością podmiotów publicznoprawnych określonych w art. 2a u.d.p.

W rozpoznawanej sprawie art. 2a ust. 2 o drogach publicznych nie ma zastosowania.

W judykaturze dominuje pogląd, iż ustawodawca w treści art. 118 ust. 2a ustawy
posłużył się cywilistyczną konstrukcją posiadania rzeczy. Zgodnie z art. 336 k. c. posiadaczem
rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i
ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne
prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).
Posiadanie według Kodeksu cywilnego jest szczególnym, pozostającym pod ochroną prawa,
stanem faktycznym, który polega na faktycznym władztwie rozumianym jako sama możliwość
władania rzeczą. Efektywne w sensie gospodarczym korzystanie z rzeczy (nieruchomości) nie
jest konieczną przesłanką posiadania, dla istnienia posiadania nie jest konieczne rzeczywiste
korzystanie z rzeczy, lecz sama możliwość takiego korzystania. Przepis art. 336 k.c. rozróżnia
wszak posiadanie samoistne i zależne, a istotą posiadania zależnego jest władztwo nad cudzą
rzeczą w zakresie odpowiadającym prawu podmiotowemu – innemu niż własność – które
posiadacz wykonuje. Zgodnie z przepisem art. 118 ust. 2a ustawy zakres władztwa zstępnego
uprawnionego, który po śmierci tej osoby faktycznie włada tą nieruchomością wyznaczony jest
zakresem odpowiadającym uprawnieniom jakie posiadała osoba zmarła. Innymi słowy, zstępny
uprawnionego ma faktycznie władać nieruchomością w takim zakresie jak uprawniony, czyli
jak użytkownik. Badając tym samym, czy zstępny uprawnionego spełnia przesłankę określoną
w art. 118 ust. 2a ustawy, należy ustalić czy przedmiotową nieruchomością faktycznie włada
jak użytkownik, czy jest zatem posiadaczem zależnym w rozumieniu art. 336 k. c. Sądy
administracyjne stoją na stanowisku, że zawarte w art. 118 ust. 2a ustawy określenie, że
zstępny osoby uprawnionej, który po śmierci tej osoby faktycznie włada, w zakresie
odpowiadającym jej uprawnieniom, daną nieruchomością, należy interpretować z
uwzględnieniem znaczenia tego określenia w przepisach kodeksu cywilnego regulujących
instytucję posiadania (art. 336 k.c.) oraz pośrednio z uwzględnieniem regulacji dotyczącej
użytkowania jako ograniczonego prawa rzeczowego, natomiast nie można nadawać tym
określeniom innego, odrębnego, autonomicznego znaczenia. W szczególności słowa faktyczne
władanie nie mogą być co do zasady zawsze utożsamiane z wymogiem osobistej,
bezpośredniej, ciągłej pracy zstępnego osoby uprawnionej na przedmiotowej nieruchomości
(por. np. wyrok NSA z dnia 14 lipca 2011 roku, sygn. akt: II OSK 1096/10 oraz wyrok WSA
we Wrocławiu z dnia 3 października 2012 roku, sygn. akt: II SA/Wr 512/12; wszystkie
powołane w niniejszym uzasadnieniu orzeczenia są dostępne w internetowej Centralnej Bazie
Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl).

Powyższe zapatrywania zwiera również wiążący w niniejszej sprawie wyrok sygn. akt
IV SA/Wa 1643/14. Dodatkowo Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tym wyro-
ku wskazał, że nie można pozytywnego dla strony rozstrzygnięcia uzależniać od niezawartego
w art. 118 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wymogu, by władanie było wyłącz-
nym władaniem skarżącego. Takiego warunku powołany przepis nie przewiduje, a zawężanie
zastosowania przedmiotowego przepisu w rezultacie takiej wykładni jest również niezgodne z
wykładnią celowościową, tego przepisu, jako mającego na celu zapewnienie ciągłości rodzin-
nego użytkowania nieruchomości rolnych.

Władania gruntem nie przerywa przechodzenie przez grunt innych osób. Jak podkreślił WSA w Warszawie w wiążącym w sprawie wyroku, przepis art. 118 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, nie wymaga aby uprawniony był osoba wyłącznie władającą spornym gruntem. Również brak wykonania ogrodzenia przez i nie stanowi okoliczności przesądzającej o nieużytkowaniu przez zainteresowanego z terenu. Z akt wynika, że od jesieni 2010 r. do maja 2011 r. zainteresowany ogrodził teren wzdłuż działki nr 532/2 i częściowo działki nr od strony rowu melioracyjnego bez wymaganego zgłoszenia do właściwego organu, w związku z tym została wydana decyzja nakazująca rozbiórkę ogrodzenia (vide wyrok sygn. akt VII SA/Wa 2888/11, karta 356 – tom 1 akt).

Wniosek został złożony dnia 14 października 2009 r.

W aktach sprawy znajduje się opracowanie p.n. „Opis stanu nieruchomości położonej w Klaudynie gm. Stare Babice” (T. 1 str. 124-156) sporządzony przez rzeczoznawcę majątkowego. Karta 147 to zdjęcia spornej działki opatrzone datą 6 października 2010 r., z których wynika, że grunt porośnięty jest trawą, krzewami i drzewami, przy tym trawa jest wykoszona. Na stronie 8 opracowania rzeczoznawca potwierdził, że sporna działka jest wykoszona, utrzymana w stanie uporządkowanym w odróżnieniu od przyległej nieruchomości sąsiedniej oznaczonej jako działka nr

W dniu 13 stycznia 2012 r. w charakterze świadka została przesłuchana (T. 1, str. 241-243). Z udzielonych przez świadka informacji wynika, że na spornym gruncie w części nieogrodzonej uprzednio uprawiał ziemniaki. Od czasu gdy nie sadi ziemniaków na gruncie jest zieleni, która jest koszona przez

Podane przez świadka fakty znajdują potwierdzenie w zeznaniach (T.1, str. 238-240), (T.1, str. 235-237), (T.1 str. 217-219). Świadcowie ci zamieszkiwali w sąsiedztwie spornego gruntu, tj. na ulicy Ciećwierza.

W protokołach przesłuchania ww. świadkowie w sposób bardziej szczegółowy podają położenie gruntu, którego charakter opisują. Z zeznań wynika, że ww. opis dotyczy gruntu, który miał przeznaczenie pod drogę

Z kolei – w 2007 r. została sołtysem, pełniła też funkcję radnej gminy i uważa, że sporny teren był niezagospodarowany i ogólnodostępny (T.1, str. 230-234), (T.1, str. 225-229) także stwierdził, że teren był niezagospodarowany. Jednakże opis położenia gruntu wskazuje, że uwagi świadków dotyczą działki w części, w której znajdował się staw.

O wykazaniu działki nr wypowiada się także świadek przesłuchany w charakterze świadka dnia 7 września 2010 r. (T.2. str. 42-45).

Pozostali świadkowie przesłuchani w 2010 r., tj. (T.2, str. 56-60), (T.2, str. 46-49) wypowiadają się ogólnie o korzystaniu przez gruntu, bez wskazania konkretnych części nieruchomości, których aktywność władającego dotyczy.

Przedstawione powyżej zeznania świadków, wskazują, że grunt wchodzący w skład działki nr, był użytkowany przez uprzednio pod uprawę ziemniaków a po zaprzestaniu upraw, teren był porośnięty trawą, która była koszona i wykorzystywana na potrzeby trzymanego inwentarza. Jednocześnie teren ten nie był ogrodzony, był ogólnie dostępny. Przy czym w świetle powołanego powyżej orzecznictwa czasowe pozbawienie władztwa nad gruntem nie stanowi przeszkody do przyznania prawa własności. Ostatecznie na spornej działce zaplanowano przebieg drogi publicznej, jednakże do chwili obecnej taka droga nie powstała, o czym świadczy brak pozwolenia na użytkowanie

obiekty budowlanego a także brak stosownej uchwały o zaliczeniu drogi do kategorii dróg gminnych.

Rozpoznając niniejszą sprawę, Kolegium nie uwzględniło przedłożonych dnia 12 czerwca 2019 r. przez dowodów prywatnych w postaci załączonych fotografii, gdyż tego rodzaju dowody nie stanowią dokumentu urzędowego określonej w art. 76 § 1 k.p.a. Natomiast uwzględnienie oświadczenia wiedzy strony może odbyć się jedynie w formie przesłuchania. Jednakże przesłuchanie strony ma charakter jedynie dowodu posiłkowego i nie może być jedynym dowodem w sprawie, gdyż źródłem informacyjnym jest w takim przypadku podmiot bezpośrednio zainteresowany w sprawie. Dodatkowo NSA zalecił, aby zbadać istnienie decyzji oddającej drogę, jako obiekt budowlany do użytku oraz istnienie uchwały zaliczającej sporny teren do dróg publicznych. Z przedstawionych względów Kolegium ustaliło stan faktyczny i prawny gruntu w oparciu o informacje udzielone przez organ pierwszej instancji oraz Wójta Gminy Stare Babice.

Mając na uwadze powyższe – orzeczono, jak w sentencji.

POUCZENIE:

Strona, która uważałaby, że decyzja ta narusza prawo może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Koszty sądowe regulują przepisy art. 211 – 238 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 poz. 2325 j.t. - w skrócie p.p.s.a.).

Wysokość wpisu reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221 poz.2193 ze zm.).

Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych.

Strona niemająca dostatecznych środków umożliwiających jej prowadzenie sprawy przed sądem administracyjnym może ubiegać się o ustanowienie przez sąd administracyjny prawa do pomocy w postępowaniu sądoadministracyjnym w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych (tj. opłat – wpisu i opłaty kancelaryjnej, zwrotu wydatków), ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika (art. 244 p.p.s.a.).

Skład Orzekający:

1/..... 2/..... 3/.....

Otrzymują:

1.

2. Starosta Warszawski Zachodni ul. Poznańska 129/133 05-850 Ożarów Mazowiecki

3. Wójt Gminy Stare Babice – Urząd Gminy Stare Babice ul. Rynek 32 05-082 Stare Babice

4. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, dot. sygn. akt IV SAB/Wa 1173/20

5. aa